

[Aksel Møller.]

ning være temmelig illusorisk alt, hvad vi vedtog, baade da vi vedtog Loven om Eengangsskatten og Loven om Baandlæggelse af Midler, der indkommer ved Skattebøder og Efterbetalinger og Overskud paa Forbrugsafgifter, ud over hvad Staten skulde bruge i det kommende Aar, og da vi vedtog, at de skulde baandlægges og overføres til Reguleringskontoen — alt dette vilde, siger jeg, være temmelig illusorisk, hvis vi derefter betragtede Reguleringskontoen som en almindelig Kassekredit, saaledes at vi i det Øjeblik, Staten led Trang med Hensyn til Likviditet, simpelt hen kunde gaa over paa den anden Side af Gaden og trække saa meget, vi havde Brug for. Saa vilde alt det, vi har været igennem i Fjor paa dette Omraade, høre til de skønne spildte Kræfter.

Det er derfor efter min Mening utvivlsomt rigtigt, naar den højtærede Finansminister vælger den Fremgangsmaade blot at bede om en Bemyndigelse for disse Laans Vedkommende, for deri ligger, saadan som det ogsaa fremgaar af hans Forelæggelsestale og af Bemærkningerne til Lovforslaget, at den højtærede Finansminister *ikke* tænker sig at benytte denne Adgang til den bogholderimæssige Overførelse, hvis Forholdet er det, at man staaar umiddelbart over for Tilbagebetaling af en Del af disse Midler uden at have nogen Udvej derfor ud over den at hæve Seddelømløbet eller overtrække i Nationalbanken. Der ligger jo i dette Forhold, at disse Statslaan forrentes, at i det Øjeblik de overføres til Reguleringskontoen i Nationalbanken og afskrives der, saa begynder Staten faktisk at forrente en Del af denne Reguleringskonto, ikke i formel Forstand, ikke paa den Maade at man paatager sig en Forpligtelse over for Nationalbanken, men paa den Maade at Staten ved at anvende Midler, som Staten har laant, og som Staten forrenter, til Afskrivning paa Reguleringskontoen paatager sig en Rentebyrde til Fordel for Nedbringelse af Reguleringskontoen.

Jeg vil gerne straks sige, at ud fra mit Synspunkt er der intet at indvende imod, at Reguleringskontoen forrentes, men jeg synes i og for sig, at det vilde have været meget rimeligere, om den højtærede Finansminister i Stedet for dette lidt vaklende Grundlag i § 2 havde fremsat et Lovforslag, hvori han lagde frem for det høje Ting og for det danske Folk, hvorledes der skulde forholdes med det Restløb, der bliver paa Reguleringskontoen, naar alt det, den højtærede Finansminister har bygget op af Indtægter til dette Formaal, efterhaanden

er kommet til Afskrivning paa den. Jeg ved godt, at man kan sige: hvad ved vi om Fremtiden? 1947 ved vi knap noget videre om, og det, vi ved om det, er i hvert Fald ikke saa godt, at det er værd at vide, og 1948 ved vi endnu mindre om. Jeg ved godt, at man kan sige, der er en hel Del Usikkerhedsmomenter, men før eller siden skal det danske Folk indstille sig paa at bringe denne Reguleringskonto ind under Afviklingens Form, saa hvis den højtærede Finansminister havde udkastet den Tanke, at han ud af Statens Finanser aarlig vilde trække 2 eller 3 pCt. i Forhold til Reguleringskontoen og bruge dem til Afskrivning derovre, saaledes at 1 eller 2 pCt. var Renter og Resten Afdrag, eller et andet Forhold, som den højtærede Finansminister maatte anse for at være rigtigt, saa forekommer det mig, at der var Orden og Plan i disse Ting. Saa havde man Klarhed over, hvor meget der hvert Aar i saa og saa mange Aar skulde præsteres af det danske Samfund over Statsfinanserne for at forrente og afskrive Gælden til Nationalbanken. Jeg kan i og for sig ikke se, at der er nogen Grund til at være særlig ængstelig for, at Nationalbankens Kasse skulde komme til at svulme utidigt af denne Grund, al den Stund Statens Interesser i Nationalbanken jo er store nok til, at Staten kan glæde sig sammen med Nationalbanken over enhver Vækst i Nationalbankens Formue og Konsolidering.

Som § 2 er affattet, maa den jo underkastes en indgaaende Udvalgsbehandling, hvorunder man især maa prøve paa at blive klar over, hvor vidt den højtærede Finansminister vil gaa med Hensyn til den Bemyndigelse, han her ønsker. Saa vidt jeg ved, skal der i det kommende Aar tilbagebetales ½ Milliard eller saadan noget lignende af disse Laan, og vi skal ogsaa begynde at tilbagebetale den tvungne Opsparing i 1947, saa det er jo ikke hele Beløbet paa 1,3 Milliard Kr., der kan være Tale om straks at føre til Afskrivning paa Reguleringskontoen.

Under denne Udvalgsbehandling vil det maaske ogsaa være muligt at opnaa nogen Klarhed over en anden Side af denne Sag, der i høj Grad staaer i Forbindelse med dette Lovforslags Virkninger eller rettere med de Forhold, der har ført til Lovforslaget, og det er Spørgsmaalet om den højtærede Finansministers Stilling til Renten. Jeg har Indtryk af, at Finansministeren, hvis Klarhed i Tankegang jo er almindelig anerkendt, her ligesom staaer over for et Paradoks i sin Politik. Paa den ene Side Opsyningsfinansministeren, Manden, der har formaet at lede Tingets Politik paa dette Om-